

spor by byl docela zbytečný. Žaloba o určení nároku jest zásadně vyloučena tam, kde jest možná žaloba o plnění, leč by žalobce měl mimořádné důvody k takovému určení. Takový mimořádný zájem není v tomto případě ani tvrzen. Po sepsání inventáře bylo hned možno domáhati se přímo zaplacení povinného dílu a určovací žaloba byla nepřipustná (srovnej rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 27. září 1910 Rv II 657/10, Právník str. 22/1912).

Čís. 8450.

Strážníku městské obce Jihlavské nepřísluší vzhledem k zákonu ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. nárok na t. zv. strážní přídavek.

(Rozh. ze dne 9. listopadu 1928, Rv II 253/28.)

Žalobu policejního inspicienta proti městské obci Jihlavské o placení t. zv. strážního přídavku o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Pokud jde o přídavek strážní právem první soud žalobě nevyhověl. Podle dekretu obecní rady města Jihlavy ze dne 31. října 1920 byl žalobce na základě § 2 odst. (4) zákona ze dne 18. prosince 1919, čís. 25 z roku 1920 sb. z. a n. zařazen od 1. září 1919 do 10 stupnice sluhů (o 2 stupně výše). Výnosem městské rady ze dne 28. října 1921 byl od 1. října 1921 zařazen do 13. stupnice podúředníků. Podle dekretu vládního komisaře města Jihlavy ze dne 29. září 1925 byly mu odpočivné požitky vyměřeny na základě 13. platového stupně podúředníků s jednotným drahotným přídavkem 2.400 Kč a přídavkem na dítě 900 Kč. Z toho vidno, že úprava žalobcových požitků, jeho odpočivného, stala se ve shodě s předpisy platnými v tomto směru pro státní zaměstnance, zřizence (sluhy, podúředníky) — zák. čís. 25/20 a 394/22 —, tedy ve shodě s paritní klausulí § 117 městského statutu a §§ 61 a 155 služební pragmatiky. Zákonem ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. byly zřízeny pro výkon bezpečnostní služby u státních úřadů civilní sbory stráže bezpečnostní uniformované a neuniformované [§ 1 (1)]. Sbory uniformované stráže bezpečnostní jsou ozbrojeny a zřízeny po vzoru vojenském [§ 1 (3)]. Jejich požitky upravuje § 3 cit. zák., podle něhož náleží členům tohoto strážního sboru kromě požitků stanovených obecnými předpisy pro zaměstnance dotčené skupiny (kategorie) také přídavek strážní, jehož výši upravuje § 56 vlád. nař. čís. 295/22. Z těchto předpisů jasně plyne, že oním zákonem neupravují se požitky státních zaměstnanců povšechně, nýbrž přiznávají se členům sborů státní stráže bezpečnostní jen určité přídavky k požitkům jim náležejícím podle obecných předpisů. Jde tu tedy zřejmě o »lex specialis«. Proto dlužno plně souhlasiti s názorem prvního soudu, že předpisy tohoto speciálního zákona, který nevztahuje se na ostatní kategorie státních zaměstnanců, jest vykládati restriktivně. Znění usne-

sení městské rady (správní komise), na něž se žalobce odvolává, nesvědčí nikterak ve prospěch názoru žalobce, ježto z nich lze toliko dovoditi, že jen zákonná úprava týkající se povšechně požitků státních zaměstnanců platí automaticky i pro zaměstnance městské. V tomto rozsahu lze vykládati zmíněnou paritní doložku.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S právního hlediska byla věc odvolacím soudem posuzována v podstatě správně a lze proto odkázati k důvodům napadeného rozsudku a k dovolacím vývodům jest ještě podotknouti: Podle žaloby opíral žalobce nárok na strážní přídavek jednak o zákon ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. n. s. a prováděcí nařízení k němu čís. 295 z roku 1922 sb. z. a n., jednak o usnesení zastupitelstva žalované obce, podle něhož prý mělo býti použito všech pozdějších zákonů a nařízení o služebních požitcích státních zaměstnanců také na zaměstnance městské obce jihlavské. V žalobě nebylo toto usnesení blíže označeno a teprve v přípravném spise dovolával se žalobce usnesení správní komise ze dne 23. ledna 1920, nabídnuv o něm důkaz knihou protokolů města Jihlavy, který však prvním soudem nebyl připuštěn, a žalobce v odvolacím spise tu vadu řízení nevytýkal, nýbrž jen nepřipuštění důkazů o tvrzeních přípravného spisu, kteroužto vadou napadený rozsudek se také zabývá. Dovolací vývody přičí se spisům, pokud doličují, že prý žalovaná obec ve sporu u prvního soudu ani nebrojila proti tvrzením žalobcovým, že městské strážní jihlavské byla přiznána naprostá parita ve služebních požitcích s požitky státní stráže bezpečnosti, nýbrž že žalovaná obec tato tvrzení mlčky připustila. Vždyť žalovaná již v žalobní odpovědi výslovně uvedla, že městské zastupitelstvo nikdy nemělo v úmyslu přiznati městské strážní jihlavské úplnou rovnost s požitky státní stráže bezpečnosti a že předpisy zákona čís. 230 z roku 1922 nemohou býti automaticky použity na městskou policii v Jihlavě, poněvadž se nikdy takové zásadní usnesení nestalo, a že městská stráž měla jen nárok na služební požitky, jaké měli ve státní službě sluhové (zřízenci). Dovolání snaží se dovoditi, že již po vydání zákona ze dne 25. ledna 1914, čís. 16 ř. zák. o úpravě požitků státních sluhů v činné službě byla městské strážní jihlavské přiznána úplná rovnost v požitcích se státní stráží uniformovanou, avšak samo připouští, že tenkrát šlo o úpravu určitého služebního přídatku starobního, v § 2 zákona čís. 16 z roku 1914 ř. z. dotčeného a že ani tento přídavek nebyl žalovanou obcí městské strážní přiznán v plném rozsahu, t j. od počátku a že později byl zase obcí zrušen. Nešlo tu tedy o zásadní přiznání stejných požitků městské strážní jihlavské pro budoucnost se státní stráží bezpečností, nýbrž o úpravu jednotlivého služebního požitku samosprávnou korporací v mezích její pravomoci, třebaš obdobnou předpisům vydaným pro státní zaměstnance. Dovolání proto mylně usuzuje, že již těmito opatřeními zastupitelstva žalované obce byla provedena úplná parita mezi požitky městské stráže jihlavské a státní stráže bezpečnosti a že prý již v roce 1920 obecní zastupitelstvo nemohlo míti ani

pochybnosti, že jihlavská policie jest na roveň postavena státní stráž bezpečnosti za všech okolností a pro vždy, tedy i pokud šlo o budoucí, t. zv. strážní přídavek. Ani z doslovu žalobcova dekretu ze dne 31. ledna 1920 neplyne, že byl postaven na roveň ve svých služebních požitcích členům státní stráže bezpečnosti, neboť dekret dovolává se jen zákona o platové úpravě státních zaměstnanců ze dne 7. října 1919, čís. 541 sb. z. a n. a jeho novely ze dne 18. prosince 1919, čís. 25 z roku 1920 sb. z. a n., podle nichž byl žalobce zařazen do 10. stupně kategorie sluhů. Opírá se tedy dekret zřejmě o zákony, upravující služební požitky veškerých státních zaměstnanců hromadně a soustavně, kterými však zvláštní mimořádný přídavek pro státní stráž bezpečnosti nebyl zřízen. O zvláštní povaze tohoto přídavku bylo již pojednáno v rozhodnutí sb. n. s. č. 7709, zejména o jeho časovém vývoji a o konečné přeměně z t. zv. paušalovaného stravného a zdůrazněno, že přídavek byl poskytován jen členům státní stráže bezpečnosti pro zvláštní povahu a obtížnost služby státní stráže. Lze proto v podrobnostech dovolatele k tomuto rozhodnutí odkázati. Strážní přídavek byl zřízen teprve zákonem ze dne 13. července 1922, čís. 230 sb. z. a n. a prováděcím nařízením ze dne 5. října 1922, čís. 295 sb. z. a n. jako trvalý, do výslužného započítatelný požitek a byl přiznán zase jen členům sboru stráže bezpečnosti při státních úřadech, nikoli však též jiným státním zaměstnancům. Žalobce nemůže proto opodstatniti nárok na strážní přídavek přímo z tohoto zákona, poněvadž na něho jako městského strážníka se ustanovení § 3 zák. čís. 230/1922 nevztahuje a předpis tento ani později nebyl rozšířen na obecní stráž. Žalobce jako městský strážník by musel prokázati, že žalovaná obec mu přiznala formálně bezvadným usnesením obecního zastupitelstva v mezích vlastní své pravomoci obdobný přídavek strážní, jaký měla státní stráž bezpečnosti. Než tento důkaz se žalobci nezdařil a nelze souhlasiti s právním názorem dovolání, že již poskytnutím starobního přídavku městské stráži v roce 1914, obdobného s přídavkem státní stráže bezpečnosti, byla zavedena mlčky úplná rovnost (parita) ve všech služebních požitcích i pro budoucnost — jak bylo již doličeno. Přiznala-li žalovaná obec zvláštní přídavek městské stráži usnesením ze dne 28. prosince 1926, o němž žalobce tvrdí, že jest obdobný t. zv. strážnímu přídavku u stráže bezpečnosti, plyne z toho, že také tento přídavek byl nově zřízen z vlastního rozhodnutí zastupitelstva žalované obce a v mezích jejím usnesením vytčených, t. j. že byl poskytnut jen strážníkům v této době ještě v činné službě jsoucím a to teprve od 1. ledna 1927 počínajíc a nešlo tu tedy o provedení nějakého dřívějšího usnesení o zásadě platové parity městské stráže se státní stráží bezpečnosti a nemůže proto žalobce ani z tohoto usnesení žalované obce pro svůj žalobní nárok ničeho vytěžiti.

Čís. 8451.

Podkladem výpočtu nároků tichého společníka po zrušení společnosti jest skutečný stav jmění v době zrušení společnosti.

Jazyková otázka.